

Arrest

nr. 95 846 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sindjar, meer bepaald de wijk Shuhada. U verklaart van Koerdische origine te zijn. Uw vader zou in 2005 vermoord zijn in de context van de etnische incidenten.

U verklaart een winkel van voedingsmiddelen te hebben uitgebaat in uw garage. U zou regelmatig in uw winkel contact hebben gehad met een buurmeisje, (N.) genaamd. U zou vanaf 2007 een relatie zijn begonnen met haar en jullie zouden elkaar in het geheim hebben ontmoet. Het meisje zou u verteld hebben over de mishandelingen die ze onderging van haar stiefmoeder en familieleden. Op 10/10/2008 zou (N.) zichzelf in brand hebben gestoken. Hierna zouden de broers van (N.) u komen zoeken zijn en werd u aangewezen als dader van haar ontmaagding. U verbleef op dat moment echter

juist bij uw oom enkele straten verder. U bleef aldaar ondergedoken tot uw vertrek uit Irak op 27/10/2008.

U vroeg asiel aan op 19/11/2008. U legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag een originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiernavolgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat na onderzoek is gebleken dat de identiteitsdocumenten die u heeft voorgelegd complete vervalsingen zijn. Een kopie van het onderzoek werd aan het dossier toegevoegd. Het feit dat u een valse identiteitskaart en een vals nationaliteitsbewijs heeft voorgelegd, doet vermoeden dat u de Belgische asielinstanties, wat uw identiteit betreft, heeft trachten te misleiden. Deze poging om via het voorleggen van valse documenten de Belgische autoriteiten te misleiden, doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat uw gedrag moeilijk te rijmen valt met de traditionele stammencontext in uw dorp die uzelf schetst tijdens uw gehoor. U verklaart de familie van het meisje te vrezen omdat u valselijk werd beschuldigd van haar ontmaagding en dus de reden te zijn van haar zelfmoord. U verklaart dit meisje gedurende een jaar in het geheim te hebben ontmoet en dit omdat in de stammencontext in uw regio dit contact verboden was en er mensen werden doodgeschoten omwille van zulke contacten. U verklaart dat daarom niemand iets mocht weten of iets mocht zien van jullie contacten (gehoorverslag 06/04/2010 p.14-15). Echter, u verklaart hieromtrent even verder dat het meisje meestal voor de deur kwam staan en u haar regelmatig een teken met licht gaf als ze naar buiten moest komen. Bij de vraag wie precies op de hoogte was van jullie relatie verklaart u dat haar stiefmoeder het zeker wist, alsook heel veel andere mensen. U verklaart echter niet zeker te weten of haar broers van jullie relatie op de hoogte waren (gehoorverslag CGVS 06/04/2010 p.14-15). Verder verklaart u eveneens dat veel van uw vrienden op de hoogte waren van jullie relatie. Dit alles kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het feit dat u zelf verklaart dat het in de traditionele stammencontext in Sindjar uitermate gevaarlijk was om zo'n contacten te hebben en u riskeerde te worden vermoord hierdoor. Het feit dat u in een druk bewoonde wijk aan de deur met uw vriendin afspraken maakte en al uw vrienden op de hoogte waren van jullie relatie, strookt helemaal niet met de hierboven geschetste context. Uw onvoorzichtigheid valt moeilijk te rijmen met uw beweerd vrees in de door u geschetste context. Hierdoor kan verder worden getwijfeld aan uw voorgehouden asielmotieven.

Ten derde kan eveneens worden opgemerkt dat u uw concrete vervolgingsvrees onvoldoende aannemelijk maakt. Zo is het merkwaardig dat u verklaart dat de familie van het meisje twee à drie keer bij u thuis is langs geweest tijdens uw afwezigheid. Ze zouden uw moeder hebben geslagen. Het feit dat u niet met absolute zekerheid kan zeggen of uw moeder twee dan wel driemaal bezoek kreeg van de familie van het meisje, terwijl het hier om zware feiten gaat waarbij uw moeder gewond raakte, doet verder ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtmotieven. Als dan gevraagd wordt naar de datum van deze derde inval van de familie van het meisje bij uw moeder, kan u enkel het jaartal aangeven, maar geen preciezere tijdsaanduiding opgeven (gehoorverslag CGVS 21/08/2009 p.14 en 06/04/2010 p.15-16). Dit alles is hoogst merkwaardig. Er kan van u namelijk verwacht worden dat u uitgebreide en precieze verklaringen aflegt omtrent deze kernelementen van uw asielmotieven, gezien het hier de hoofdredenen betreft van uw vluchtaanleiding. Het feit dat u zich niet beter informeerde omtrent de handelingen die de familie van het meisje stelde, tijdens uw verblijf bij uw oom en in het buitenland, toont een gebrek aan interesse van uwentwege, waardoor verder wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw verklaring hiervoor dat uw moeder u niet meer ongerust wil maken en u niet wil kwetsen, doet hier niet terzake gezien de ernst van deze voorgehouden feiten voor uw actuele vervolgingsvrees.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u naast de vervalste identiteitsdocumenten geen enkel ander document voorlegt ter ondersteuning van uw asielmotieven. Dit duidt eveneens verder op een gebrek aan interesse van uwentwege, waardoor de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielmotieven verder wordt aangetast. U verklaart dat uw moeder ziek is en u bijgevolg moeilijk aan andere documenten kan geraken uit Irak. Echter, uit uw gehoor blijkt dat eveneens uw oom aanwezig is in Irak en deze reeds documenten aan u bezorgde, waardoor van u wel verdere pogingen kunnen worden verwacht om bijkomende documenten voor te leggen (gehoorverslag CGVS dd.06/04/2010 p.2). Het feit dat u hierin geen initiatief nam, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien het voorleggen van vervalste documenten en gezien de reeks van vage en weinig aannemelijke verklaringen omtrent de beweerdde vervolgingsfeiten, kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw voorgehouden vluchtmotieven en kan u aldus niet de vluchtelingenstatus worden toegekend.

Verder dient eveneens te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw beweerdde verblijf in Sindjar tot eind 2008. Zo blijkt uw kennis omtrent essentiële kenmerken van uw beweerdde regio/wijk van afkomst heel erg beperkt, zoals blijkt uit info waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt.

Zo blijkt u de bekende controleposten in de regio Sindjar niet te kunnen situeren. Zelfs als later in het interview de naam van het dorp wordt genoemd alwaar een alom bekende controlepost is gelegen, doet dit bij u geen belletje rinkelen waarvoor dit dorp bekend staat (gehoorverslag CGVS 06/04/2010 p.3 en p.12). Evenmin weet u te zeggen of het Koerdische of Arabische soldaten zijn die de controleposten bemannen, hetgeen in uw regio op zijn minst merkwaardig kan genoemd worden (gehoorverslag CGVS 06/04/2010 p.5). Verder verklaart u foutief dat de Mukhtar van de Shuhada wijk Qiyad Hassan is (gehoorverslag CGVS 06/04/2010 p.3), terwijl uit bijgevoegde informatie blijkt dat dit niet klopt. Verder is het opmerkelijk dat u niet blijkt op de hoogte te zijn van de volledige naam van het hoofd van de PDK in Sindjar (gehoorverslag CGVS 06/04/2010 p.4). Hierbij vermeldt u een zekere naam 'Sarbast'. Echter, verder blijkt u niet op de hoogte van zijn volledige naam of verblijfplaats, hoewel u zelf verklaart dat ieder kind in Sindjar deze naam kent. Verder blijkt u niet de bekende persoonlijkheid Said Sahat te kennen en doet de stamnaam Mala Khali geen belletje bij u rinkelen, hetgeen op zijn minst opmerkelijk kan genoemd worden (gehoorverslag CGVS 06/04/2010 p.12). Verder is het eveneens heel merkwaardig dat u de naam van de brug en de bron vlakbij uw wijk, Sami Abdulrahman genaamd, niet kent. Deze brug en gelijknamige straat blijkt u evenmin te herkennen op een foto die u werd voorgelegd (gehoorverslag CGVS 06/04/2010 p.12). Gezien het hier om een kleine brug gaat over een bron die vlakbij uw wijk blijkt te liggen, kan hierdoor ernstig worden getwijfeld aan uw verblijf in deze regio tot het jaar 2008.

Tenslotte worden u tijdens het tweede interview op het CGVS nog enkele foto's voorgelegd van Sindjar (gehoorverslag CGVS 06/04/2010 p.7-11). Zo blijkt u enkele typische kenmerken te herkennen op deze foto's zoals de silo, het schoolgebouw en het graf van Zainab. Echter, gezien u verklaart gans uw leven in Sindjar te hebben gewoond en dit tot uw vertrek eind 2008, kan van u een meer uitgebreide en recentere situering van de plaatsen en gebouwen op de foto's worden verwacht. Zo is het merkwaardig dat u niet vermeldt dat de gebouwen van de Al Ulla school werden verhuisd, en dat er nu een andere instantie in huist (foto 2). Verder blijkt u geen enkel gebouw of plaats te herkennen op de foto 6 terwijl dit eveneens een wijk van Sindjar betreft met een school en politiegebouwen. Ook op foto 7 blijkt u geen herkenningpunten te vinden, en dit terwijl het een wijk betreft van Sindjar met een duidelijk zicht op de nieuwe moskee aldaar. Als u dan foto 9 wordt voorgelegd met een zicht op uw eigen Shuhada wijk, blijkt u na herhaaldelijk aandringen niets op de foto te herkennen. U suggereert hierbij zelfs dat de foto misschien niet van Sindjar is. Echter op de foto zijn grote gebouwen te zien alsook de reeds vermelde school Al Ulla, de moskee Peer Zakir, en het kerkhof. Gezien de foto bijgevolg duidelijke aanwijzingen geeft van bekende plaatsen in uw wijk, is het heel opmerkelijk dat u deze plaatsen niet blijkt te herkennen. Uw argument dat deze foto onduidelijk is, is niet aannemelijk gezien deze foto u in ware grote op de computer in kleur werd getoond.

Het feit dat u wel op de hoogte blijkt van enkele andere meer algemene kenmerken van uw land en regio van afkomst, zoals wijken, ziekenhuizen, steden en dorpen, stammen, scholen, fabrieken, enz. doet vermoeden dat u er wel geboren bent en er een tijd hebt verbleven. Echter, uw bewering dat u er tot eind 2008 heeft gewoond, is weinig geloofwaardig. Deze vaststelling doet verdere twijfels rijzen bij de beweerdde problemen die u zou hebben gekend vlak voor uw vertrek uit Irak eind 2008.

Omwille van bovenstaande opmerkingen kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de regio Sindjar in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld,

wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkbaar verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan dat een manifeste appreciatiefout werd begaan en beroept zich op de schending van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 57/7ter van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 197 tot 199 en 203 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van 1979 en van artikel 27 van het PR CGVS.

Hij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) artikel 27 van het PR CGVS niet correct heeft toegepast en leidt uit de aangehaalde artikelen van het *Handbook*

on *Procedures* af dat onjuiste verklaringen op zich niet volstaan om de vluchtelingenstatus te weigeren. De interviewer heeft de verantwoordelijkheid de verklaringen te interpreteren in het licht van de omstandigheden van het dossier. Het CGVS beging volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout "door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden".

Verzoeker benadrukt, naast zijn profiel, een aantal onbetwiste elementen. Hij is afkomstig van Sinjar, Mosul. Ook al wordt zijn recent verblijf aldaar betwist, zijn herkomst uit deze stad is niet betwist. Tot recent kregen de inwoners van deze regio automatisch subsidiaire bescherming. Verzoeker gaat niet akkoord met de stelling dat de veiligheidssituatie zou zijn verbeterd.

Verzoekers regio van herkomst wordt niet betwist, ondanks dat hij wordt beticht van het voorleggen van valse identiteitsdocumenten. "*Bijgevolg is de opmerking aangaande de identiteitsdocumenten niet dienstig*". Verzoeker volhardt dat hij deze documenten op legale wijze verkreeg en ter goeder trouw is. Zelf dacht hij nooit dat het om valse documenten ging. Verzoeker vraagt zich voorts af wat zijn voordeel zou zijn bij het neerleggen van valse identiteitsdocumenten nu duidelijk blijkt dat hij in Sinjar is geboren en hij geen andere documenten neerlegt die zijn naam bevatten en problemen aantonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de culturele context en traditionele stammenstructuur zoals uitgelegd door verzoeker niet worden betwist.

Verzoeker leidt uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek (BW) en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek (Ger.W.) af dat een afgelegde bewering die niet wordt tegengesproken door verweerder niet in vraag mag worden gesteld. De rechtspraak van de Raad van State gaat tevens in die richting.

Verzoeker voert aan dat het weigeringsmotief dat het niet aannemelijk is dat hij en N. zoveel risico namen, subjectief is. Het kan worden aangenomen dat de passie tussen hen zodanig was dat zij niet rationeel nadachten, dat zij door hun gevoelens en zintuigen werden bestuurd en dat zij vergaten uit welke stam, cultuur en familie zij kwamen. Bovendien waren zij op het moment van de feiten erg jong. Verzoeker verwijst voorts naar zijn verklaringen bij het CGVS, betoogt dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk bepaalde voorzorgsmaatregelen namen en stelt dat het feit dat de stiefmoeder en vrienden op de hoogte waren niet betekent dat iedereen op de hoogte was.

Verweerder is volgens verzoeker erg streng waar hem wordt verweten dat hij niet wist of zijn vervolgers twee of drie keren langs kwamen bij zijn moeder. Uit beide gehoren blijkt duidelijk dat hij aangaf dat zij zich drie maal naar haar huis begaven. Nog strenger is verweerder waar hem wordt verweten dat hij de datum van de derde keer niet kan geven. Ook al is 2008 een jaartal, men mag niet vergeten dat de problemen pas in oktober ontstonden zodat het jaartal wel een gedetailleerde aanduiding was.

Inzake de afwezigheid van bewijs citeert verzoeker artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en stelt hij de vraag welk soort bewijs hij, gelet op de aangevoerde feiten, zou kunnen bijbrengen. "*Niettemin verkreeg hij een gescande brief van zijn oom. Hij verwacht ook het origineel ervan en hoopt deze ter terechtzitting te kunnen neeleggen*". Tevens zal hij bewijs trachten te bekomen van zijn herkomst.

Verzoeker kan niet inzien op welke basis wordt geconcludeerd dat hij recent niet in Sinjar heeft verbleven. Hij weet genoeg, bleef in zijn garage werken en ging amper vijf jaar naar school. Verder verliet hij Irak in 2008, hetzij reeds bijna vier jaar geleden.

Verzoeker volhardt dat hij deel uitmaakt van een risicogroep zoals bepaald in de *Eligibility Guidelines for assessing the protection needs of Iraqi asylum seekers* van UNHCR van april 2009 en de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq* van 31 mei 2012, daar hij slachtoffer dreigt te worden van eer-gerelateerd geweld. De weigeringsmotieven zijn niet ernstig genoeg gelet op de algemeen bekende situatie in Mosul en voormelde problematiek.

Verzoeker betoogt dat Sinjar een heel gevaarlijke regio blijft en citeert in deze een passage uit het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van december 2011.

Hij merkt nog op dat het opvalt dat hij weinig werd ondervraagd over zijn persoonlijke problemen en concludeert, verwijzend naar het *Handbook on Procedures* en rechtspraak van de RvV, dat de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, minstens de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, moet worden toegekend.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een Franstalig arrest neer van de RvV (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van enkele artikelen van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Waar verzoeker verwijst naar artikel 1315 BW, blijkt dat dit artikel bepaalt: *“Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.”* Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenissenrechtelijke context kan het niet nuttig worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

Artikel 870 Ger. W., dat bepaalt: *“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert”*, is *in casu* niet van toepassing. De rechtspleging voor het CGVS is immers op eigen regelen gegrond zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is.

Waar verzoeker uit artikel 1315 BW en artikel 870 Ger. W. afleidt dat iedere door hem afgelegde bewering die door verweerder niet wordt tegengesproken niet in vraag mag worden gesteld, dient bovendien te worden opgemerkt dat hij met deze redenering voorbijgaat aan de bijzondere bewijslast inzake asielaanvragen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat in dit kader immers op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast inzake de gegrondheid van zijn asielaanvraag rust daarbij in beginsel op verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt dat zowel verzoekers identiteitskaart als zijn nationaliteitsbewijs na onderzoek door een gespecialiseerde dienst van de Federale Politie vals bleken te zijn (administratief dossier, stuk 19: documenten; 20: landeninformatie). Verzoeker werd reeds bij het CGVS geconfronteerd met het vermoeden dat deze documenten vals waren, doch stelde in dit kader dat de bijgebrachte documenten de originele en authentieke documenten waren die hij in zijn bezit had toen hij in Irak was. Wanneer even verder uitdrukkelijk erop werd gewezen

dat er veel valse documenten in omloop zijn en expliciet werd gevraagd om de waarheid te zeggen, verklaarde verzoeker: *“Die zijn zeker origineel je mag ze bijhouden voor controle”* (administratief dossier, stuk 11, p.2). Verzoeker houdt ook in het onderhavige verzoekschrift vast aan de authenticiteit van de bijgebrachte identiteitsdocumenten, zonder echter ook maar enig argument of element bij te brengen dat de gedane vaststellingen inzake de valsheid van deze stukken zou kunnen ontcrachten. Dat hij zich ter adstructie van zijn asielaanvraag bedient van niet-authentieke identiteitsdocumenten en zelfs nadat deze vals werden bevonden blijft vasthouden aan de authenticiteit van deze documenten doet, in tegenstelling met wat hij voorhoudt, wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Het bewijs van identiteit is immers een essentieel element in iedere procedure. De blote bewering dat hij nooit dacht dat het om valse documenten ging kan daarbij niet worden aanvaard. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker het verschil zou zien tussen de persoonlijke identiteitsdocumenten die hij zou hebben gebruikt in Irak en de neergelegde, valse documenten. Hoe dan ook spreekt het voor zich dat hij de verantwoordelijkheid draagt voor de documenten die hij zelf bijbrengt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag.

Verzoeker brengt voor het overige niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, (recente) herkomst en asielmotieven, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. In dit kader kan worden opgemerkt dat hij in het verzoekschrift weliswaar gewag maakt van een gescande en originele brief van zijn oom en van een poging tot het bekomen van bewijs inzake zijn herkomst doch dat hij tot op heden noch deze brief, noch dergelijke bewijs bijbrengt.

Daargelaten de vraag of verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak al dan niet recent in zijn voorgehouden regio en wijk van herkomst verbleef, dient te worden opgemerkt dat hij zijn beweerde asielrelaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde wanneer hem werd gevraagd naar de volledige naam van N., nochtans de centrale figuur in zijn asielrelaas. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij immers dat haar naam N. Ahmed A. was (administratief dossier, stuk 11, p.8), terwijl hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS aangaf dat haar naam N. Haidar A. was (administratief dossier, stuk 5, p.2).

Het is, gelet op de door verzoeker geschetste traditionele stammencontext, waar hij in het verzoekschrift andermaal de nadruk op legt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.4), verder geenszins aannemelijk dat hij en N. zich dermate onvoorzichtig zouden hebben gedragen en zulke grote risico's zouden hebben genomen. Verzoeker verklaarde in dit kader enerzijds dat hij en N. elkaar in het geheim ontmoetten omdat hun ontmoetingen in de heersende stammencontext verboden waren en omdat er mensen werden vermoord omwille van zulke contacten. Desondanks zouden hij en N. anderzijds bijzonder weinig voorzichtigheid aan de dag hebben gelegd bij hun ontmoetingen. Verzoeker stelde in dit kader zelf dat zij samen werden gezien door mensen en dat zijn vrienden op de hoogte waren van hun ontmoetingen. Verder gaf hij aan dat hij N., naast de ontmoetingen, die – zij het tijdens de rustige middag – plaatsvonden op klaarlichte dag in zijn winkel, bij haar thuis en voor haar deur ontmoette, en dit ondanks dat zij aldaar gemakkelijk konden worden gezien vanuit de omliggende huizen. Voorts verklaarde verzoeker: *“iedere(e)n wist het van ons”* en preciseerde hij, gevraagd welke mensen specifiek op de hoogte waren van hun relatie: *“Haar stiefmoeder wist er zeker en vanst van, heel veel andere mensen, haar broers weet ik niet honderd percent zeker, maar volgnes mij wisten ze het ook”*. Even verder bevestigde hij nogmaals dat veel mensen ervan wisten en dat ook veel van zijn vrienden op de hoogte waren (administratief dossier, stuk 5, p.14-15). Verzoeker is geboren in 1987 en was ten tijde van de vermeende feiten in 2008 bijgevolg reeds 21 jaar. Hoe dan ook kan de voorgehouden jeugdige leeftijd niet verklaren waarom hij dermate onvoorzichtig zou zijn omgesprongen met de contacten met N. dat heel veel mensen op de hoogte waren, zoals veel van zijn vrienden en minstens één en mogelijk verscheidene van de familieleden van N. De algemene bewering dat het mogelijk is dat de passie ervoor zorgde dat zij niet rationeel dachten en dat zij vergaten in welke culturele context en stammentraditie zij leefden is niet ernstig en kan aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk doen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat het in de door hem geschetste traditionele en culturele context niet geloofwaardig is dat verzoeker nooit eerder problemen zou hebben gekregen ingevolge zijn relatie met N. indien dermate veel mensen hiervan op de hoogte waren, te meer daar één van deze mensen de stiefmoeder van N. was, die N. niet genegen was, haar mishandelde en haar uitschold. Verzoeker kon voor deze vaststelling overigens zelf geen verklaring bieden (*ibid.*, p.14).

Verzoeker vertoonde daarenboven een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie. Zo gaf hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aan dat hij nog contact had gehad met zijn oom in Irak doch zou hij daarbij niets nieuws hebben vernomen en zouden zij het daarbij niet over zijn problemen hebben gehad (administratief dossier, stuk 11, p.2). Ook bij het contact dat hij nog had met Irak na het tweede gehoor bij het CGVS bleek verzoeker zich niet nader te hebben geïnformeerd omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 5, p.2). Verzoeker bleek dan ook onvoldoende op de hoogte van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan nadat hij onderdook bij zijn oom en nadat hij het land verliet en legde in dit verband incoherente verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf hij aan dat men hem voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst nog twee of drie keren kwam zoeken en stelde hij niet te weten of men hem na zijn vertrek uit zijn land van herkomst nog zou zijn komen zoeken omdat men hem hierover niets vertelde (administratief dossier, stuk 11, p.14). Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij geen nieuws had in verband met zijn problemen, dat men hem niets vertelde en dat hij niets hoorde. Even verder stelde hij echter eenduidig dat de familie van N. niets meer deed en zijn familie niet meer kwam lastig vallen na zijn vertrek (administratief dossier, stuk 5, p.2). Later tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker dan weer dat men hem twee tot drie keer kwam zoeken, gaf hij aan dat men hem twee keren kwam zoeken voor zijn vertrek en stelde hij te denken dat men hem na zijn vertrek Irak nog een derde maal kwam zoeken. Wanneer deze derde poging om hem te vinden precies zou hebben plaatsgevonden kon hij in dit kader echter niet aangeven (*ibid.*, p.16). Verzoeker tracht ten onrechte deze vaststellingen te vergoelijken. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst, hetgeen verzoeker duidelijk heeft nagelaten te doen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Bijgevolg maakt hij geenszins aannemelijk dat hij zou deel uitmaken van een risicogroep als mogelijk slachtoffer van eer-gerelateerd geweld en is de verwijzing naar algemene informatie dienaangaande *in casu* niet dienstig.

Gelet op het voorgaande kan de aangevoerde schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen, gezien verzoeker niet voldoet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het PR CGVS. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde Franstalige arrest nr. 88 357 van 27 september 2012 van de RvV (rechtsplegingsdossier, stuk 9), kan worden opgemerkt dat arresten van de RvV geen precedentwaarde hebben en dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonde dat hij zich zou bevinden in een gelijkaardige situatie als de persoon op wie het voornoemde arrest betrekking had.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Nog daargelaten dat aan arresten van de RvV geen precedentwaarde kan worden toegekend, blijkt uit het door verzoeker neergelegde Franstalige arrest van de RvV niet dat de situatie in zijn voorgehouden regio van herkomst of zijn land zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de aangehaalde passage uit het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van december 2011, te meer daar verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststelling niet weerlegt dat Nederland geen subsidiaire beschermingsstatus meer toekent op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak. Uit de omstandige en gedetailleerde landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 20), waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, alsmede uit de updates van deze landeninformatie zoals door verweerder bij de nota gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 5), blijkt dat de situatie aldaar, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het

aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in acht genomen, niet van die aard is dat zij actueel beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit wordt overigens bevestigd in de door verweerder ter terechtzitting neergelegde *Subject Related Briefing* inzake de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkuk van 31 juli 2012 (*ibid.*, stuk 10).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS